

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobkyně Darren, s.r.o.**, IČO: 25278711, se sídlem Sulkovská 482, 569 92 Bystré, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové**, se sídlem Slezská 839, 502 00 Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2013, č. j. 46000/003376/13/010/NM,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Žalobkyně byla v období od 1. 2. 2004 do 28. 2. 2006 vedena jako organizace u Okresní správy sociálního zabezpečení Svitavy. Od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2010 byla žalobkyně evidována jako zaměstnavatel (do 31. 12. 2008 jako malá organizace) u Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 9. 2004, č. j. 43K 21/2004-144, byl na majetek dlužníka VITKA Brněnec, a. s., IČO:00174131, Pod Vinicí 729, 552 03 Česká Skalice, prohlášen konkurs a správcem konkursní podstaty byl ustanoven V. H., r. č.

„X“, „X“. Konkurs dosud nebyl ukončen.

Dne 1. 6. 2005 (resp. 2. 6. 2005) byla mezi VITKOU Brněnec, a. s., v konkursu (dále též „VITKA“), IČO: 00174131, (tehdy jednatel správcem konkursní podstaty úpadce V.H.) jako prodávajícím a žalobkyní (tehdy jednatel M.S. /který při jednání krajského soudu dne 2. 10. 2014 zastupoval žalobkyni/) jako kupujícím uzavřena smlouva o prodeji podniku. V článku 2 odst. 2.4 písm. e) zmíněné smlouvy bylo dohodnuto, že „na kupujícího přecházejí zejména veškerá práva a povinnosti vyplývající z pracovněprávních vztahů ke všem zaměstnancům úpadce k 1. 6. 2005“. Přílohou smlouvy byl seznam 212 zaměstnanců (z toho 2 zaměstnanci byli k 1. 6. 2005 mimo evidenční stav), kteří se od 1. 6. 2005 stali zaměstnanci žalobkyně.

Dne 1. 6. 2005 (resp. 2. 6. 2005) byla mezi žalobkyní (tehdy jednatel M.S.) jako prodávajícím a ANIDOR, s.r.o., IČO: 27473261 (dále též „ANIDOR“, tehdy jednatel jedinou společnicí a jednatelkou N.G., současnou jedinou společnicí a jednatelkou žalobkyně) jako kupujícím uzavřena smlouva o prodeji části podniku nabytého smlouvou předchozí. V článku 2.4 citované smlouvy bylo dohodnuto, že „na kupujícího přecházejí veškerá práva a povinnosti vyplývající z pracovněprávních vztahů k zaměstnancům převáděné části podniku“. Přílohou smlouvy byl stejný seznam zaměstnanců jako u kupní smlouvy mezi VITKOU a žalobkyní. Ve skutečnosti z 210 zaměstnanců VITKY (2 zaměstnanci byli k 1. 6. 2005 mimo evidenční stav), kteří se stali zaměstnanci žalobkyně, bylo na ANIDOR převedeno pouze 163 zaměstnanců, přičemž dle písemného prohlášení Ing. S. doručeného Okresní správě sociálního zabezpečení Svitavy dne 9. 8. 2005, bylo 14 zaměstnanců převedeno od žalobkyně (jednatel M.S.) na fyzickou osobu S.M., IČO:43450253. Zbývajících 35 zaměstnanců zůstalo u žalobkyně. Těmto zaměstnancům žalobkyně (jak je patrné z listin označených jako „sdělení“, které jsou založeny ve spise zn. 52Ad 11/2010 /srov. např. list číslo 520 tohoto spisu/ a ve správním spise) dne 2. 6. 2005 oznámila, že „došlo ke změně zaměstnavatele. Všechna práva a povinnosti sjednané ve stávající pracovní smlouvě přechází na nový subjekt: Darren, s. r.o., provozovna Brněnec 17, 569 04 Brněnec, se sídlem Opatovice nad Labem, U Elektrárny 306, okres Pardubice, PSČ 533 45, zapsaná v obchodním rejstříku Krajského soudu v Hradci Králové, oddíl C, vložka 12288, zastoupená jednatel společnosti ing. M.S. IČ:25278711.“ Posledně zmínění bývalí zaměstnanci Vitky (35 zaměstnanců) tuto informaci vzali na vědomí, nadále vykonávali svou dosavadní práci a za svého zaměstnavatele považovali žalobkyni, žalobkyně je jako své zaměstnance evidovala, vyplácela jim mzdy, odváděla za ně pojistné (viz níže), rozvažovala s nimi pracovní poměr apod., což písemně tito zaměstnanci sdělili již krajskému soudu ve věci vedené pod sp. zn. 52 Ad 11/2010¹ a následně potvrdili při výsleších v řízení před správním orgánem (viz níže).

Dne 5. 9. 2005 byla z účtu žalobkyně na účet Okresní správy sociálního zabezpečení Svitavy připsána částka odpovídající rozdílu mezi pojistným a vyplacenými dávkami za měsíc červen 2005 ve výši 272.416 Kč (vyměřovací základ 1.097.986 Kč) a za měsíc červenec 2005 ve výši 164.296 Kč (vyměřovací základ 802.764 Kč). Vše odpovídalo přehledům o výši

¹ Krajský soud v předcházejícím řízení /sp. zn. 52Ad 11/2010/ vyzval přípisem všech 35 dotčených osob ke sdělení, zda v období od 1. 6. 2005 do 31. 8. 2005, případně jen v některé jeho části, byly zaměstnanci žalobkyně a zda pro ni vykonávaly práci. Na výzvu soudu reagovalo 32 oslovených osob (2 osoby zemřely), přičemž většina z nich se vyjádřila tak, že v daném období, případně v jeho části pracovaly pro žalobkyni a za práci jim byla žalobkyní zaplácena mzda.

pojistného a vyplacených dávkách (dále též „přehled“) za měsíc červen 2005 (přehled předložen žalobkyní dne 21. 7. 2005) a za měsíc červenec 2005 (přehled předložen žalobkyní dne 25. 8. 2005). Dne 26. 9. 2005 byla z účtu žalobkyně na účet Okresní správy sociálního zabezpečení Svitavy připsána částka ve výši 175.209 Kč odpovídající rozdílu mezi pojistným a vyplacenými dávkami za měsíc srpen 2005 (částka odpovídala přehledu předloženému žalobkyní dne 20. 9. 2005 /vyměřovací základ 827.138 Kč/).

Dopisem ze dne 12. 9. 2005 správce konkursní podstaty úpadce VITKA V. H. oznámil žalobkyni, že ke dni 12. 9. 2005 odstupuje od smlouvy o prodeji podniku úpadce VITKA, neboť žalobkyně dle správce konkursní podstaty v rozporu se smlouvou nezaplatila prodávajícímu doplatek kupní ceny ve výši 18.000.000 Kč. Podle ustanovení § 349 odst. 1 obchodního zákoníku smlouva o prodeji podniku zanikla 16. 9. 2005, kdy byl projev vůle směřující k odstoupení doručen žalobkyni.²

Okresní správa sociálního zabezpečení Svitavy provedla ve dnech 27., 28., 31. 3. a 12. 4. 2006 u žalobkyně kontrolu pojistného, provádění nemocenského pojištění a plnění úkolů v důchodovém pojištění za období od 1. 1. 2005 do 28. 2. 2006. Kontrole byla přítomna H.N. na základě plné moci udělené jednatelem žalobkyně M.S.. Kontrolní zjištění jsou popsána v protokolu o kontrole č. 46/06 ze dne 12. 4. 2006, dle kterého byla kontrola plnění povinností při odvodu pojistného provedena v návaznosti na přehled o výši pojistného a vyplacených dávkách, na rekapitulaci mezd a na účet 521 a 336, přičemž kontrolou účtů nebylo zjištěno žádných rozdílů. Žalobkyně zahrnovala do úhrnu vyměřovacích základů všechny zúčtované příjmy svých zaměstnanců, které podléhaly odvodu pojistného dle ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006. Pojistné bylo stanoveno ze správných vyměřovacích základů v souladu s ustanovením § 7 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006. V uvedeném protokole o kontrole je dále uvedeno, že na základě kupní smlouvy mezi společnostmi VITKA a žalobkyní přešli zaměstnanci z VITKY k žalobkyni a od 1. 6. 2005 přešlo 14 zaměstnanců na M. S. a 163 zaměstnanců na ANIDOR. Protokol o kontrole č. 46/06 dne 12. 4. 2006 převzala paní H. N. **Proti výsledkům kontroly nebyly vzneseny ze strany žalobkyně žádné námitky.**

Dne 19. 12. 2007 byla uzavřena dohoda o narovnání mezi novým správcem konkursní podstaty úpadce VITKA Brněnec, a. s. (původní správce byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2006, č. j. 43K 21/2004-4683, zproštěn funkce správce konkursní podstaty) a společnostmi Darren, s. r. o. (za kterou jednal M.S.), RANDA, s. r. o. (za kterou jednal M.S.), ANIDOR, s. r. o. (za kterou jednal taktéž M.S.), a M. S. Výše uvedená dohoda byla schválena usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2007, č. j. 43 K 21/2004-6477. V preambuli této dohody je konstatováno, že účastníci mají zájem na smírném vyřešení veškerých sporů tímto narovnáním jejich sporných práv a povinností. V čl. 3 odstavci 9 pak bylo dohodnuto, že „*společnost Darren, s.r.o., a společnost Anidor, s.r.o., se zároveň tímto vzdávají nároku na jakékoli plnění z konkursní podstaty úpadce z titulu úhrady mzdových nároků, které měl uhradit dle čl. 2. 4. písm. e) smlouvy o*

² Zanikne-li smlouva uzavřená v režimu obchodního zákoníku odstoupením, vypořádají se účastníci smlouvy, není-li ujednáno jinak, podle zásad stanovených v § 351 odst. 2 obchodního zákoníku, podle něhož strana, které bylo před odstoupením od smlouvy poskytnuto plnění druhou stranou, toto plnění vrátí, u peněžitého závazku spolu s úroky ve výši sjednané ve smlouvě pro tento případ, jinak stanovené podle § 502. Právní doktrína i soudní praxe z ustanovení § 349 odst. 1 obchodního zákoníku dovozují, že v oblasti obchodních závazkových vztahů odstoupením smlouva zaniká ex nunc, ke dni účinnosti odstoupení, nikoliv tedy od počátku.

prodeji podniku úpadce, jakož i nároku na úhradu mezd zaměstnancům úpadce provedenou v období od 1. 6. 2005 do 16. 9. 2006. Smluvní strany se tedy dohodly, že nebudou do budoucna vůči sobě vznášet jakýchkoli nároků zakládajících se ve výplatě mzdových nároků zaměstnancům, kteří působili u úpadce, Darren, s. r. o., popřípadě Anidor, s. r. o.“

Až dne 27. 11. 2008 obdržela Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na pojistném za měsíce červen 2005, červenec 2005 a srpen 2005. Žádost byla zdůvodněna tím, že smlouva o prodeji podniku uzavřená mezi VITKOU a žalobkyní byla neplatná (což se měla žalobkyně „dozvědět“ až z odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 8C 97/2006, Okresní soud v Pardubicích se však v odůvodnění tohoto rozsudku nezabýval existencí pracovních poměrů mezi žalobkyní a zmíněnými 35 osobami v rozhodném období), a proto se zaměstnanci VITKY nikdy nestali zaměstnanci žalobkyně a žalobkyně za ně nebyla povinna platit pojistné. Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že žalobkyně v jiných řízeních (srov. např. v řízení vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 42 Cm 80/2005 a Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 8 Cmo 94/2006) naopak argumentovala ve prospěch opačného právního závěru, tj. závěru, že smlouva o prodeji podniku byla platná, jak je např. patrné z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2323/2007³ (ústavní stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku byla odmítnuta /usnesení ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. III. ÚS 516/07/). Z odůvodnění rozsudku dovolacího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2323/2007, je dále patrné, že nalézací i odvolací soud dospěly k právním závěrům, že smlouva o prodeji podniku byla platně uzavřena a že od ní bylo též platně odstoupeno (ostatně od neplatné smlouvy nelze platně odstoupit).⁴ Tyto závěry pak dovolací soud aproboval.⁵

Na základě výše uvedené žádosti o vrácení přeplatku na pojistném provedla Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice ve dnech 19. 2. 2009 až 13. 3. 2009 u žalobkyně další kontrolu pojistného a plnění úkolů v nemocenském pojištění. Kontrolováno bylo období od 1. 6. 2005 do 31. 8. 2005. Předmětem kontroly bylo ověření správného stanovení pojistného, tj. ověření rozdílu mezi skutečným a vykázaným stavem, a plnění úkolů

³http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/7114EAABB5AD570EC1257A4E0068D4AD?openDocument&Highlight=0,

⁴ Srovnej Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 418 a násl. či např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR, uveřejněný pod č. 22 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1976, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1848/2000, uveřejněný pod č. C 221 v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, svazek 2, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1122/2010.

⁵ Např. uvedl, že „k otázce, zda dovolatel byl v prodlení s úhradou doplatku kupní ceny, uvádí Nejvyšší soud především, že shledává správným úsudek odvolacího soudu, jenž prodlení dovolatele dovodil“. Pokud by Nejvyšší soud považoval smlouvu o prodeji podniku za neplatnou, těžko by mohl konstatovat, že byla žalobkyně v prodlení s plněním závazků z této smlouvy vzniklých, protože z neplatné smlouvy platné závazky vzniknout nemohou. Dále v dovolání proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze žalobkyně „s poukazem na obsah usnesení konkursního soudu ze dne 30. 5. 2005 dovozovala, že smlouva o prodeji podniku je neplatná (byla uzavřena bez odpovídajícího souhlasu konkursního soudu), když konkursní soud udělil souhlas k prodeji podniku a nikoli k prodeji toho, co bylo předmětem smlouvy o prodeji podniku.“ Dovolací soud tuto námitku vypořádal takto: „Důvod připustit dovolání pro odpověď na šestou z položených otázek pak Nejvyšší soud nemá proto, že k otázce (ne)platnosti smlouvy o prodeji podniku dovolání žádnou argumentaci neobsahuje (dovolatel naopak argumentuje i v odvolacím řízení argumentoval tím, že smlouva byla platná) a odpověď na otázku, zda lze odstoupit od neplatné smlouvy, je samozřejmá.“

souvisejících s prováděním nemocenského a důchodového pojištění. **Bylo zjištěno, že údaje na mzdových listech, rekapitulacích mezd a dalších předložených dokladech souhlasí s údaji uvedenými na přehledech, které byly předány na Okresní správu sociálního zabezpečení Svitavy za měsíc červen 2005 dne 21. 7. 2005, za měsíc červenec 2005 dne 25. 8. 2005 a za měsíc srpen 2005 dne 20. 9. 2005.** Pojistné bylo vykázáno žalobkyní za všechny zaměstnance a ve všech obdobích, kdy vykonávali pro zaměstnavatele činnost zakládající účast na nemocenském pojištění tak, jak je uvedeno v protokole Okresní správy sociálního zabezpečení Svitavy č. 46/06. Kontrola pojistného byla zaměřena především na ověření údajů na přehledech podaných na Okresní správu sociálního zabezpečení Svitavy dne 9. 10. 2008. Bylo zjištěno, že úhrny vyměřovacích základů a pojistné na nově předložených přehledech za měsíc červen 2005, červenec 2005 a srpen 2005 byly sníženy o vyměřovací základy a pojistné zaměstnanců. **Při kontrole bylo ověřeno, že všichni tito zaměstnanci byli odměňováni žalobkyní, o jejich mzdě bylo účtováno a vyměřovací základy za červen 2005, červenec 2005 a srpen 2005 patří do úhrnu vyměřovacích základů žalobkyně.** Zjištěné výsledky z výše uvedené kontroly byly před sepsáním protokolu o kontrole č. 663/09 projednány s M.S., tehdejší jednatelkou žalobkyně, který dne 13. 3. 2009 odmítl tento protokol podepsat, a proto mu byl dne 9. 4. 2009 doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Dle protokolu o kontrole Okresní správy sociálního zabezpečení Svitavy č. 46/06 i protokolu o kontrole Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice č. 663/09 žalobkyně zahrnuje do úhrnu vyměřovacích základů a uvedla na přehledy za měsíc červen 2005 (přehled předložený dne 21. 7. 2005), za měsíc červenec 2005 (přehled předložený dne 25. 8. 2005) i za měsíc srpen 2005 (přehled předložený dne 20. 9. 2005) všechny zúčtované příjmy svých zaměstnanců, které podléhaly odvodu pojistného dle ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2006.

Dále Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice provedla výsledky zaměstnanců žalobkyně, účetního J.M., pana F.O., bývalého ředitele VITKA Brněnec, a. s., a paní E.F., bývalé mzdové účetní žalobkyně. Z 35 zaměstnanců převedených z VITKY na žalobkyni dva zemřeli, 30 jich bylo vyslechnuto, dva se omluvili předem a zaslali doklady, 1 se omluvil dodatečně. Výslechům byla přítomna jednatelka žalobkyně N. G. U výslechů J.M., F.O. a E.F. byl přítomen zmocněnec žalobkyně M.S.

Ze svědeckých výpovědí bylo zjištěno, že všichni zaměstnanci, kteří dle listin založených ve správním spise přešli k 1. 6. 2005 na žalobkyni, docházeli i nadále na pracoviště, zůstali na svých pracovních pozicích (ve většině případů v profesích, které se vztahují k textilní výrobě) a byli za vykonanou práci odměňováni žalobkyní. Přitom někteří z nich v období od června 2005 do srpna 2005 obdrželi od žalobkyně výpověď či s ní rozvázali pracovní poměr dohodou. Většina zaměstnanců byla seznámena s tím, že pracují pro žalobkyni a že žalobkyně je jejich novým zaměstnavatelem. Dále bylo z výsledků zjištěno, že výrobu na adrese Brněnec 17 řídil pan S., toho času jednatel žalobkyně. **Otázka řízení společnosti nebyla dle svědků příliš zřejmá, nejčastěji uváděli, že ji řídil pan S. nebo pan O. Pan O., který nebyl na výsledku řízení nijak zainteresován a jehož výpověď lze hodnotit jako věrohodnou, uvedl, že jeho činnost řídil pan S., přičemž konstatoval, že k podpisu pracovní smlouvy s žalobkyní nikdy nedošlo. Řízení společnosti probíhalo dle pana O. chaoticky a k rozdělení zaměstnanců na různé společnosti došlo pouze papírově.** Přestože svědek M. uvedl, že na adrese Brněnec 17, společnost neúčtovala žádnou výrobu, z výsledku pana O. vyplynulo, že exportní výroba byla financována Českou exportní bankou, ta financovala exportní výrobu žalobkyně, a

tudíž zakázky byly ve výrobě vedeny pod touto společností (což potvrzuje i žalobkyně v žalobě - pozn. soudu). Svědek M. rovněž uvedl, že na adrese Brněnec 17 na žalobkyni nebyla účtována žádná výroba, **ale byly účtovány mzdové náklady na zaměstnance.** Uvedení zaměstnanci žalobkyně (35) vyplacené mzdy žalobkyni nevraceli a ani to po nich nebylo žalobkyni požadováno.

Po provedeném dokazování Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice uzavřela, že žalobkyně rozhodovala v období od června 2005 do srpna 2005 o pracovněprávních vztazích 35 výše zmíněných zaměstnanců. Tito zaměstnanci pracovali v areálu VITKA Brněnec, a. s., kde v té době působily minimálně 3 propojené společnosti (VITKA Brněnec, a. s., ANIDOR, s. r. o., a Darren, s. r. o.). Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice se nezabývala platností smlouvy o prodeji podniku VITKA Brněnec, a. s., ale konstatovala, že minimálně v době od 1. 6. 2005 do 13. 9. 2005 se touto smlouvou tři zmíněné společnosti řídily. Dále vycházela z faktického stavu, tj. z toho, že po 31. 5. 2005 zaměstnanci úpadce přešli pod žalobkyni a následně určitá část zaměstnanců pod společnost ANIDOR, s. r. o., a zaměstnavatele - fyzickou osobu M.S. Ve sporném období, tj. od 1. 6. 2005 do 31. 8. 2005, 35 zaměstnanců žalobkyně vědomě nechala pracovat na pozicích, ve kterých pracovali do 31. 5. 2005 pro společnost VITKA Brněnec, a. s., účtovala a vyplatila jim mzdu za vykonanou práci a odvedla za ně pojistné. Rovněž je zřejmé, že činnost zmíněných zaměstnanců - ať už přímo či nepřímo (třeba i prostřednictvím zaměstnanců společnosti ANIDOR, s. r. o.) - řídil pan S., tehdejší jednatel žalobkyně. Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice proto dospěla k závěru, že bylo spolehlivě prokázáno, že mezi žalobkyní a uvedenými 35 zaměstnanci vznikl pracovní poměr, a to minimálně na základě konkludentně uzavřené pracovní smlouvy (mylně však Okresní správou sociálního zabezpečení Pardubice označovaný jako faktický pracovní poměr⁶). Žalobkyně tak byla za měsíce červen 2005, červenec 2005 a srpen 2005 ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2006, poplatníkem pojistného a ve smyslu § 8 téhož zákona měla povinnost odvést pojistné z vyměřovacích základů zmíněných 35 zaměstnanců a z vyměřovacího základu organizace (malé organizace). Jelikož zde nebyl žádný důvod žalobkyni řádně (v souladu se zákonem) odvedené pojistné vracet, Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice rozhodnutím ze dne 23. 5. 2013, č.j. 46005/110-9012-27.11.2008-26779/1/KD/4, podle § 104a zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období červen až srpen 2005 zamítla. Její rozhodnutí následně potvrdila jako věcně správně a zákonně žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 8. 2013, č. j. 46000/003376/13/010/NM.

II.

⁶ Dle ustálené soudní praxe se totiž o tzv. faktický pracovní poměr jedná pouze za situace, kdy fyzická osoba sice začala pro zaměstnavatele s jeho souhlasem pracovat, avšak v důsledku toho, že pracovní smlouva **nebyla sjednána (jmenování nebylo učiněno) platně**, nebyl zde právní úkon způsobilý založit pracovní poměr. Pouze za tohoto stavu, kdy pracovní smlouva není sjednána platně (kupř. proto, že v rozporu se zákonem byl se ženou sjednán druh práce ženám zakázaný), nevzniká pracovní poměr jako vzájemně provázaný komplex práv a povinností, nýbrž jen dílčí (právně neaprobovaný) faktický vztah, jehož vypořádání se řídí pracovněprávními předpisy a který není třeba rozvažovat, protože právně neexistuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4689/2008).

Žaloba a vyjádření žalované

Proti rozhodnutí žalované, které tvoří společně s rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice jeden celek, podala žalobkyně včasnou žalobu, v níž - stejně jako v řízení před správními orgány - **namítla, že smlouva o prodeji podniku ze dne 1. 6. 2005 (resp. 2. 6. 2005) byla neplatným prvním úkonem**, neboť konkursní soud dal souhlas „výhradně k prodeji podniku úpadce VITKA Brněnec, a. s., ne pouze k části majetku úpadce VITKA Brněnec, a. s., jak bylo nakonec uvedeno ve smlouvě o prodeji podniku“ (§ 27 odst. 2 zák. č. 328/1991 Sb. a § 39 zák. č. 40/1964 Sb.). Nemohlo tedy dle žalobkyně dojít k „k převodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů zaměstnanců Vita Brněnec, a. s.“. **Dále žalobkyně namítla, že ke vzniku pracovního poměru mezi žalobkyní a uvedenými 35 osobami nemohlo dojít ani jiným způsobem**, neboť žalobkyně na adrese Brněnec 17 neprovozovala žádnou výrobní činnost. Dle žalobkyně sice „je pravdou, že čerpala úvěry od České exportní banky pro vývoz svého zboží, ale nebyla to nikdy (tj. do 31. 5. 2005 ani po 1. 6. 2005) žalobkyně, kdo toto zboží vyráběl“. **Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil ji povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.**

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se v rámci správního řízení nezabývala platností smlouvy o prodeji podniku, neboť dospěla k závěru, že pracovní poměr mezi žalobkyní a zmíněnými 35 osobami vznikl jinak – **via facti**. Přesto však zdůraznila, že žalobkyně v době od 1. 6. 2005 do 31. 8. 2005 postupovala tak, jako by smlouva o prodeji podniku platná byla. V této souvislosti odkázala i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 2. 2010, č. j. 42Cm 103/2005-341, v jehož odůvodnění je - mimo jiné - konstatováno, že mezi „Dr. Ing. H. jako tehdejším správcem konkursní podstaty a zároveň jako prodávajícím a společností Darren, s. r. o., jako kupujícím **došlo k uzavření platné smlouvy o prodeji podniku. Dále soud dospěl k závěru, že podle ustanovení § 349 odst. 1 obch. zákoníku tato smlouva zanikla dne 16. 9. 2005 odstoupením**“. Dále je v odůvodnění rozsudku konstatováno, že „odstoupením od smlouvy zanikla práva a povinnosti stran ze smlouvy dle § 351 odst. 1 obchodního zákoníku s účinky *ex nunc*, a proto je třeba na žalobkyni v době od 1. 6. 2005 do 16. 9. 2005 nahlížet jako na vlastníka podniku, který byl v té době oprávněn s podnikem nakládat, tedy i část podniku prodat“. Tyto závěry nebyly zpochybněny ani v následných řízeních v této věci (viz rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 9. 2010, č. j. 10 Cmo 57/2010-436, a ze dne 16. 6. 2006, č. j. 8 Cmo 94/2006-1152, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2323/2007, a usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. III. ÚS 516/07).

Pokud jde o námitku, že pracovní poměr mezi žalobkyní a uvedenými 35 osobami nevznikl ani jinými způsobem, zopakovala žalovaná znovu skutková zjištění učiněná ve správním řízení a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené

výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

V neposlední řadě je třeba připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). **Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do širě odůvodnění vždy spjat s otázkou hledání míry** (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) **i s akceptací odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy** (a - mutatis mutandis - i správní orgány /pozn. krajského soudu/) **nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řadu dalších). **Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami

stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k žalobním námitkám.

Již z narativní části odůvodnění tohoto rozsudku (I) je na první pohled patrné, že rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice i žalované jsou plně přezkoumatelná a jejich přesvědčivá a zevrubná odůvodnění (vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu) poskytují dostatečnou oporu výrokům těchto rozhodnutí. Správní orgány v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsaly, jaké skutečnosti (a s využitím jakých důkazních prostředků) v řízení zjistily, pod jaké právní normy je podřadily a jakým úvahami se přitom řídily. **S jejich závěry se krajský soud ztotožňuje** (s výhradou nesprávného užívání pojmu faktický pracovní poměr – viz poznámku pod čarou č. 6) **a odkazuje na ně.**

Pokud jde o námitku neplatnosti smlouvy o prodeji podniku, tak ta se poněkud míjí s důvody, které správní orgány vedly k zamítnutí žádosti žalobkyně. Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice ani žalovaná se totiž platností smlouvy o prodeji podniku nezabývaly. **Soud však pro úplnost dodává, že (stejně jako obecné soudy v řízeních zmiňovaných žalovanou ve vyjádření k žalobě) nemá pochybnosti o tom, že smlouva o prodeji podniku uzavřená mezi správcem konkursní podstaty VITKA Brněnec, a. s., a žalobkyní platná byla. I kdyby však tento závěr správný nebyl, žalobkyně by ze skutečnosti, že smlouva o prodeji podniku byla neplatná, pro sebe (nejen) v tomto řízení nemohla vyvozovat nic příznivého, a to z těchto důvodů:**

- a) Smluvní strany (zvláště, jedná-li se o obchodníky – profesionály) zásadně nesou odpovědnost za to, aby jimi zamýšlený úkon byl způsobilý vyvolat patřičné právní následky (srov. např. poslední odstavec usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. I. ÚS 520/99).
- b) Platí klasická parémie *nemo turpitudinem suam allegare potest*,⁷ tj. **nikdo nemůže těžit z vlastních protiprávních či neplatných činů** (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 2009/07), resp. **platí, že je neakceptovatelné - v zájmu dosažení spravedlivého výsledku sporu - dovolávat se vlastního pochybení** (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. III. ÚS 2010/08, či usnesení téhož soudu ze dne 17. 1. 2011, sp. zn. I. ÚS 2788/10). Obdobně Ústavní soud v nález ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 3/06 (N 185/47 SbNU 429) uvedl: „*Ten, kdo vyvolal určité jednání, se nesmí ex post dovolávat vad jednotlivých úkonů, které sám způsobil. Uplatňování principu důvěry v úkony dalších osob při veškerém sociálním styku s nimi je základním předpokladem pro fungování komplexní společnosti (Luhmann, N.: Vertrauen. Ein Mechanismus der Reduktion sozialer Komplexität. Stuttgart 1989, str. 1).* **Důvěru je třeba pokládat za elementární kategorii sociálního života.**

⁷ Srov. též § 6 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterého nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu a nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.

Jednak vyjadřuje vnitřní postoj odrážející eticky odůvodněné představy a očekávání jednotlivých členů společnosti a z druhé strany je výrazem principu právní jistoty, který představuje jednu z faset materiálně, tj. hodnotově, chápaného právního státu, jehož ústavně normativní výraz je obsažen v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR.“

Již výše uvedené úvahy postačovaly k tomu, aby žádost žalobce byla bez dalšího zamítnuta. Nicméně správní orgány se přesto podrobně zabývaly tím, zda i v případě neplatnosti smlouvy o prodeji podniku nemohl mezi žalobkyní a zmíněnými 35 bývalými zaměstnanci VITKA Brněnec, a. s., vzniknout pracovní poměr i jinak, přičemž dospěly k závěru, že ano. Krajský soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje a pro úplnost dodává následující:

Dle zák. č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006, platilo, že pracovní poměr se zakládá (nejde-li o pracovní poměr založený podle zvláštních předpisů volbou nebo jmenováním) smlouvou mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (srov. § 27 odst. 1, 2 zák. práce). Zaměstnavatel je povinen uzavřít pracovní smlouvu písemně (§ 32 odst. 1 věta první zák. práce). V judikatuře soudů byl přijat a je jako správný přijímán závěr, že případný nedostatek písemné formy pracovní smlouvy podle ustanovení § 32 zák. práce, vzhledem k ustanovení § 242 odst. 2 zák. práce, nezakládá neplatnost právního úkonu (srov. závěry býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 2. 8. 1971 sp. zn. Cpjf 19/71, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1971, pod č. 68, s. 203), a že pracovní smlouva je platná i tehdy, byla-li uzavřena jen ústně, případně pouze konkludentně (per facta concludentia). Významné přitom je pouze - bez ohledu na to, jak účastníci následně hodnotí své právní postavení - toliko objektivní zjištění, zda a kdy nastaly takové skutečnosti, s nimiž právní norma spojuje vznik příslušného právního vztahu (srov. například důvody rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2137/2004, uveřejněného v časopise Soudní judikatura roč. 2005, pod č. 75). Protože v pracovní smlouvě je zaměstnavatel povinen se zaměstnancem dohodnout druh práce, na který je zaměstnanec přijímán, místo výkonu práce (obec a organizační jednotku nebo jinak určené místo) a den nástupu do práce (§ 29 odst. 1 zák. práce), je pracovní smlouva uzavřena, jakmile se účastníci shodli na obsahu těchto podstatných (esenciálních) náležitostí, tj. lze-li úspěšně dovodit, že souhlasný projev vůle směřující k uzavření pracovního poměru byl dovršen akceptací třeba i mlčky učiněné oferty (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2006, sp. zn. 21Cdo 2815/2005).

Jestliže tedy žalobkyně po uzavření smlouvy o prodeji podniku zmíněným 35 osobám hned 2. 6. 2005 oznámila, že je jejich novým zaměstnavatelem, tyto osoby tuto informaci vzaly na vědomí, nadále s vědomím žalobkyně vykonávaly svou dosavadní práci na dosavadních pracovištích, za svého zaměstnavatele považovaly žalobkyni (což písemně tito zaměstnanci sdělili již krajskému soudu ve věci vedené pod sp. zn. 52 Ad 11/2010⁸ a následně potvrdili při výsleších v řízení před správním orgánem), žalobkyně je jako své zaměstnance evidovala, vyplácela jim mzdy, odváděla za ně pojistné (viz

⁸ Krajský soud v předcházejícím řízení /sp. zn. 52Ad 11/2010/ vyzval přípisem všech 35 dotčených osob ke sdělení, zda v období od 1. 6. 2005 do 31. 8. 2005, případně jen v některé jeho části, byly zaměstnanci žalobkyně a zda pro ni vykonávaly práci. Na výzvu soudu reagovalo 32 oslovených osob (dvě osoby zemřely), přičemž většina z nich se vyjádřila tak, že v daném období, případně v jeho části pracovaly pro žalobkyni a za práci jim byla žalobkyní zaplácena mzda.

níže), rozvazovala s nimi pracovní poměr, vystavovala jim zápočtové listy apod., pak nelze než uzavřít (pokud by soud vycházel z tvrzení žalobkyně, že smlouva o prodeji podniku byla neplatná), že mezi žalobkyní a uvedenými osobami pracovní poměr vznikl a existoval, přičemž se jednalo o pracovní poměr založený pracovní smlouvou uzavřenou konkludentně. Není přitom rozhodné, zda tyto osoby pro žalobkyni skutečně práci vykonávaly, neboť postačovalo, pokud byly připraveny pro ni vykonávat práci, kterou vykonávaly v době, kdy jim žalobkyně sdělila, že jejich novým zaměstnavatelem. Na těchto závěrech nemohou nic změnit dílčí rozpory ve výpovědích některých svědků způsobené jednak značným časovým odstupem (téměř deset let), jednak chaosem, který v té době v areálu VITKA Brněnec, a. s., zjevně panoval (viz svědeckou výpověď bývalého ředitele VITKA Brněnec, a. s., a následně zaměstnance ANIDOR, s. r. o.) a jehož matkou byla právě žalobkyně, která ihned po uzavření smlouvy o prodeji podniku část nabytého podniku včetně zaměstnanců převedla na další „spřátelený“ subjekt – ANIDOR, s. r. o. (jehož jednatelkou byla současná jednatelka žalobkyně), a část zaměstnanců na fyzickou osobu M. S. (tehdejšího jednatele žalobkyně). **I v tomto případě totiž platí, že popsáný stav, který nebyl přehledný dokonce ani pro bývalého ředitele VITKA Brněnec, a. s., F.O., nemůže nyní žalobkyně (v souladu s již citovanou zásadou *nemo turpitudinem suam allegare potest* a principem ochrany důvěry v úkony dalších osob /v daném případě zaměstnanců žalobkyně a správních orgánů/ v sociálním styku) využívat (resp. zneužívat) ve svůj vlastní prospěch a pokoušet se odstupem deseti let zpochybnit existenci pracovněprávních vztahů, které sama založila, měnila a ukončovala a o jejichž existenci několik let sama nepochybovala. Jakýkoli jiný závěr by byl neobhajitelný a odporoval by rozumnému a spravedlivému uspořádání společenských vztahů.**

Lze tedy uzavřít, že žalobkyně byla sine dubio za měsíce červen 2005, červenec 2005 a srpen 2005 ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2006, poplatníkem pojistného⁹ a ve smyslu § 8 téhož zákona měla povinnost odvést pojistné z vyměřovacích základů zmíněných 35 zaměstnanců a z vyměřovacího

⁹ Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2008, jsou podle tohoto zákona pojištěni, pokud splňují podmínky stanovené pro účast na nemocenském pojištění a jsou činní v České republice, zaměstnanci v pracovním poměru, za které se podle odst. 2 uvedeného ustanovení považují pro účely tohoto zákona též osoby činné v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik. Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006, jsou pojistné povinni platit zaměstnanci, jimiž se pro účely tohoto zákona rozumí zaměstnanci v pracovním poměru; za zaměstnance v pracovním poměru se pro účely tohoto zákona považuje též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006, je vyměřovacím základem zaměstnance úhrn příjmů zúčtovaných mu organizací nebo malou organizací v souvislosti s výkonem zaměstnání, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Vyměřovacím základem organizace a malé organizace je dle písm. b) uvedeného ustanovení částka odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006, odečte organizace úhrn zúčtovaných dávek nemocenského pojištění od pojistného, které je povinna odvádět, a rozdíl odvede na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Dle odst. 2 uvedeného ustanovení se částka pojistného podle odst. 1 platí za jednotlivé kalendářní měsíce a je splatná v den, který je v organizaci určen pro výplatu mezd a platů za příslušný měsíc. Podle odst. 3 tohoto ustanovení předloží organizace ve lhůtě uvedené v odst. 2 příslušné okresní správě sociálního zabezpečení přehled o zúčtovaných dávkách nemocenského pojištění, o výši vyměřovacího základu, o výši pojistného, které je povinna odvádět, a o rozdílu mezi pojistným a zúčtovanými dávkami nemocenského pojištění s uvedením dne platby tohoto rozdílu a čísla účtu, z něhož byla platba provedena.

základu organizace (malé organizace) a správní orgány zcela správně a v souladu se zákonem podle § 104a zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období červen až srpen 2005 zamítly. Skutkový stav přitom zjistily správní orgány tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Soud proto pro nadbytečnost nezopakoval výsledk všech 35 bývalých zaměstnanců žalobkyně (jak navrhovala žalobkyně při jednání dne 1. 10. 2014) a ani neprovedl výsledk pana M.. Ostatně zopakováním výsledků, u nichž byla v řízení před správními orgány žalobkyně přítomna, by nic nového přinést nemohlo, pokud jde o výsledk pana M., žalobkyně ani neuvedla, jaké pro věc rozhodné skutečnosti by měly být jeho výsledkem zjištěny.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí je věcně správné a zákonné, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. října 2014

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová